

ಇನ್ನೊಂದು ನಾಚಿಕೆ! ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಾಗ ಕೆಲವರ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಚಿಕೆ ಆದಾಗಲೂ ಕೆಂಪಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಸಿಟ್ಟಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಮಗ್ಗುಲು ನಾಚಿಕೆಯೇ? ಅಥವಾ ನಾಚಿಕೆ ಇದ್ದವರು ನಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಅದಿಲ್ಲದವರು ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನಬಹುದೇ?

ಸಿಟ್ಟೆಂಬ ಸಿಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಾದೆಯನ್ನು ನಾನಿನ್ನೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ಆದರೆ ಸಿಟ್ಟಿನ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಗಾದೆಗಳು ಹಲವಾರು.

“ಕುಂಬಾರನಿಗೆ ವರುಷ, ದೊಣ್ಣೆಗೆ ನಿಮಿಷ”

“ಬಡವನ ಸಿಟ್ಟು ದವಡೆಗೆ ಮೂಲ”

“ಸಂಪನ್ನರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಬಾರದು” ಇತ್ಯಾದಿ.

ಈ ಸಂಪನ್ನರೆಂಬ ಸುಪನಾತಿ ಜನ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ, ಇವರಷ್ಟು ತಣ್ಣನೆ ಪ್ರತಿಗಾಮಿತನ ತೋರಿಸುವವರು ಇಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ಸಿಟ್ಟು ಬಂದವರು ಕನಿಷ್ಠ ತಮಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡಾದರೂ ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಿಟ್ಟು ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಬದುಕುವ ಈ ಜೀವವಿರೋಧಿ ಸಂಪನ್ನರ ಸಾವಾಸ ಯಾವ ಶತ್ರುವಿಗೂ ಇರಬಾರದು ಸಾಮೀ. ಸಿಟ್ಟು ಬರದೇ ಇರುವವರು ಒಳಗೊಳಗೇ ಏನು ಸ್ವೀಂ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ, ಯಾರಿಗೆ ಗುನ್ನ ಇಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕೇ ಅನ್ನಿಸುವುದು, ಸಿಟ್ಟಿಗಿಂತ ಮೌನ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ಸುಮ್ಮನೆ ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಟ್ರೇಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೊಡಿಸಕ್ಕೆ ಓಡಾಡುವ ಜನ ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಬೇರೆ ಜನಕ್ಕೆ ಸಿಟ್ಟು ಯಾಕೆ ಬರಲ್ಲ ಅಥವಾ ಬಂದರೂ ಯಾಕೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಸ್ವಡಿ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದರಿಂದ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಇವರ ಸ್ವೀಮುಗಳು ಅರ್ಥವಾಗಿ ಅಪಾಯವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವ ದಾರಿಗಳನ್ನು ವರ್ಕೌಟ್ ಮಾಡಲು ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಿಟ್ಟಿನ ಸಮಾಜೋ-ರಾಜಕೀಯ ಮಗ್ಗುಲುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ. ಇಂದಿಗೂ ಎಷ್ಟೋ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಮ್ಮನೇ ಖಿಳನಾಯಕಿ. ಅಪ್ಪ ಹೀರೋ. “ಅಮ್ಮಾ ಬಂದ್ತು ನೋಡು... ಅಮ್ಮ ಬರ್ತಾಳೆ ನೋಡು... ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ ಅಪ್ಪೇ ನಿನ್ನ ಕತೆ...” ಅಂತ ತಾವೂ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಸಂತ್ರಸ್ತರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಸದಾ ದೇವರಾಗುವ ಅಪ್ಪಂದಿರು ತಾವೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅಮ್ಮಂದಿರೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ‘ದೇವತೆ’ ಆಗಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ಏರುತ್ತದೆ.

